

Anatomia humana

DESERTES LES TRES PLACES DE PEDIATRIA

Jorge Bello

Quatre places de pediatria han estat convocades per a Menorca. Hi ha tres candidats per a la plaça convocada per a l'hospital, però no hi ha hagut candidats per a les places de Canal Salat.

Aquesta situació no és única: similar és a Eivissa. I és un argument per entendre que, tal com és a la majoria dels països europeus, no és obligat que l'assistència primària de pediatria sigui feina exclusiva del pediatre titulat.

EL PASSAT 12 DE NOVEMBRE, el BOIB (Butlletí Oficial de les Illes Balears) publicava dues convocatòries per cobrir places de pediatria a Menorca. Una oferia una plaça de pediatria per a l'hospital Mateu Orfila, i l'altra oferia tres places de pediatria d'assistència primària per a Canal Salat.

Totes dues són convocades pel director general del Servei de Salut de les Illes Balears, i ofereixen la condició laboral de personal estatutari temporal. És a dir, són convocatoris ben interessants i de llarga durada, amb perspectives engrescadores i que no depenen directament de l'Àrea de Salut de Menorca.

I el 25 de febrer es comunica oficial-

ment que hi ha tres candidats per a la plaça de l'hospital, però que no hi ha candidats per a les tres places de Canal Salat. Hem d'admetre que cap de les dues convocatòries va tenir gaire divulgació entre el col·lectiu de metges d'Espanya.

Es pot pensar que hi hauria hagut candidats per a Canal Salat si la convocatòria hagués tingut prou divulgació. La direcció de Canal Salat i la gerència de l'Àrea de Salut de Menorca haurien d'haver publicat un avis al ueb del Col·legi de Metges i al de l'Associació Espanyola de Pediatria, però no ho van fer, i això és desídia.

La poca divulgació de la convocatòria, però, no sembla causa única per a la manca de candidats, perquè poc abans havia passat el mateix a Eivissa. El dia 1/8/15, el BOIB publica convocatòria per cobrir una plaça d'assistència primària de pediatria a Eivissa, i només es va presentar un candidat, que va quedar exclòs perquè no presentava la documentació requerida.

El 12/9/15 es publica la convocatòria per a una plaça de pediatria per a l'hospital d'Eivissa, i van presentar-se dos candidats. I el 5/12/15 s'hi publica la convocatòria per cobrir una plaça de pediatria a l'hospital de Formentera, i va haver-hi dos candidats, un dels quals va quedar exclòs per falta de documentació.

Ara es pot veure que l'atractiu, per a pediatres, és més o menys igual si és Menorca o si és Eivissa, i que l'as-

Cap candidat per a l'assistència primària de pediatria a Menorca i a Eivissa obliga a repensar l'actual model de pediatria d'ambulatori

assistència primària de pediatria, en les dues illes, presenta una manca equivalent de candidats. Aquestes tres esmentades convocatòries per a Eivissa van tenir més divulgació.

Amb una certa freqüència hi ha

comparacions relatives a la sanitat de Menorca i Eivissa, tot dient que Eivissa és millor. Quant a l'èxit del resultat de les convocatòries de pediatria, prou a la vista està que no és millor, i fins i tot sembla que l'hospital de Menorca és més atractiu que el d'Eivissa.

CAP CANDIDAT per a Canal Salat és un fet que obliga a reflexionar, i a actuar en conseqüència. D'una banda, cal considerar, en atenció a la feina que haurà de desenvolupar, si no són excessius els requisits que li demanen al candidat (però la degana de la Facultat de Medicina de les Illes Balears no és ni metge: és psicòlega).

I de l'altra banda, cal tenir present que (segons confirma l'informe «Encuesta sobre la situació del médico de Atención Primaria en España en 2015», de la Organización Médica Colegial), el 25% de les places d'assistència primària de pediatria, del conjunt espanyol, estan cobertes per metges prou competents en pediatria però sense títol d'especialista, i prou bé que se'n surten, pacients i metges.

Es hora d'acceptar de bon grat una realitat: tot i que hi ha problemes, la voluntat personal del pacient i la voluntat professional del metge aconseguen solucionar-los, i fan que el resultat final sigui prou bo.

bello.cat / jordibello@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

INSEGURETATS

Gustau Juan Banejman

En mig de les tempestes de tot tipus, que d'un temps ençà sacsegen la, fins no fa gaire, segura i feliç Europa occidental, una nova tronada ha regirat les nostres males consciències: a la poderosa Alemanya les eleccions legislatives de tres dels estats federats que la formen han donat un toc d'atenció sobre allò que senten -o les pors que són capaços de sentir- al fons de la seua intimitat alguns ciutadans davant l'arribada -fuita- de tants de millers de persones d'àrees conflictives del planeta, en votar en un significatiu percentatge partits que no volen els nous arribats.

I, tanmateix, aquesta sensació d'inseguretat, que ara alguns ens volen fer personalitzar en aquesta riuada de gent que fugiu de conflictes i fams, té moltes cares, massa vegades pintades amb colors més amables, fins i tot de llibertat i progrés.

Aquests dies, les autoritats franceses responsables d'investigar el desastre de

Així i tot, de tant en tant, encara que sigui només per rentar-nos la cara, ens demanen el vot

l'avió de Germanwings, tombat intencionadament pel copilot en arrossegar la tripulació i el passatge en el seu suïcidi, han posat sobre la taula, de bell nou, el conflicte entre seguretat i el dret a la in-

timtat, la intimitat de l'història mèdic del copilot, en aquest cas.

Davallant una mica de l'insistent, del reiterat dramisme de les imatges de les restes d'un avió escampades per una muntanya o d'uns infants morts a les aigües de la Mediterrània, el conflicte entre seguretat pública i dret a la intimitat de les persones es presenta amb altres màscares, més subtils, però igualment reflex del moment que viu la societat global d'avui: Snowden, el revelador de programes de vigilància massiva a persones per internet, WikiLeaks, l'organització que publica documents confidencials filtrats per persones anònimes o ja baix, al darrer escaló, les nostres dades a mans d'empreses (qui els hi ha donades?) que, a qualsevol hora de qualsevol dia ens violen la intimitat en nom de la llibertat de mercat, passant pel conflicte, no menor, entre Apple i la CIA pel control de les comunicacions dels clients en nom de la seguretat pública o les emissions als mitjans de co-

municació de converses telefòniques en què intervenen persones públiques, sense que que acabem de saber com han estat aconseguides, mentre que un jutge és despatxat per haver-ne ordenat gravacions en una investigació sobre presumptes delictes.

LA PREGUNTA és sempre la mateixa: qui regeix, quin ordre hi ha en tot aquest desgavellat món en què vivim? On és la nostra seguretat real, si és que en tenim cap? Què hi ha de ver i què és ficció en tot allò corre pels mitjans i per les xarxes? I tantes altres.

Són massa preguntes per tan poques respostes.

Molts diran que la resposta és més tost senzilla: la majoria tenim coses molt més immediates, quotidianes, de què preocupar-nos com fer fer-nos preguntes tan transcendents, de coses que als de baix, si ens afecten, moltes de vegades ni ho saben prou bé ni, en tot cas, tenim cap capacitat per incidir-hi i molt manco encara de controlar-ho.

Així i tot, de tant en tant, encara que sigui només per rentar-nos la cara, ens demanen el vot, com ara als alemanys de Baden-Württemberg, Renània-Palatinat o Saxònia-Anhalt.

El vot, però, és secret. La nostra seguretat real possiblement deu ésser una altra cosa: o, simplement ni existeix o no importa massa.